

Voorwoord

Ik heb Carol Gurney voor het eerst ontmoet toen ik problemen met mijn mooie witte Perzische poes, Quan, had. Quan was niet gelukkig met mijn nieuwe vriend en maakte dat duidelijk door tegen zijn kleren te plassen! Ik had van een vriendin over Carol gehoord en dus belde ik haar voor een afspraak.

Die eerste ontmoeting was opmerkelijk. Carol ging kalm bij Quan zitten, die zich heel rustig hield en deed of ze sliep. Vreemd genoeg gaf Carol mij een stroom van juiste informatie, over dingen die ze niet kon weten, en hielp ons bij het vinden van een oplossing. Toen wist ik dat Carol een bijzondere gave had en ze wakkerde daarmee mijn eigen zoektocht naar een verhoogd bewustzijn en de communicatie met dieren aan.

Vanaf mijn kindertijd is elke relatie met een dier voor mij een hoogst belangrijke geweest. Ik houd van dieren. Ze brengen me in verrukking, ik geniet van ze, ze amuseren me, ze zijn een raadsel voor me en, het allerbelangrijkste, ze openen mijn hart. In moeilijke momenten vind ik vaak troost door hun manier van inleven door een blik, een knuffel of een geluid. En in momenten van grote vreugde doen ze niets liever dan deze samen met mij te beleven en ondergaan ze het, als ik met ze door de kamer dans en mijn geluk uitzing. Ze geven kwaliteit aan mijn leven en ik voel me gezegend met hun aanwezigheid. Sinds ik met Carol heb gewerkt en haar cursus 'De Taal van het Hart' heb gedaan en dit boek *Communiceren met dieren* heb gelezen, is mijn relatie met dieren verdiept. Ik heb ergens altijd geweten dat dieren en mensen een vorm van communicatie hebben, maar ik wist niet in hoeverre dieren kunnen waarnemen. Na Carols eerste sessie met Quan begon ik bewuster en met meer respect met mijn poes om te gaan. Niet dat ik voor die tijd geen respect voor haar had, maar nu begon ik te begrijpen hoeveel de dieren ons van hun eigen wijsheid te geven hebben.

Een term die Carol veel in haar werk gebruikt en die ik me zeer ter harte neem is het woord voornemen. Het is een woord dat ik vaak gebruikte in mijn bewustwordingsproces bij het communiceren met dieren. Ik heb altijd met Quan ‘gepraat’, zelfs al voor het gedoe met mijn vriend, maar nu deed ik dat met het voornemen om open te staan en de bedoeling dat ze me werkelijk zou verstaan. Dat heeft me vooruit geholpen bij mijn zoektocht. Quan heeft me ook geholpen op een wijze die ik toen nog niet zag. Ik vond het een openbaring, maar toen begon ik te begrijpen dat zij me liet zien dat we, als ik mijn vooroordelen zou laten varen, me zou openen en haar met bereidheid en nederigheid benaderde, zeker tot communicatie zouden komen. Het werkte. Ik voelde dat ik op haar golflengte kwam, net als je een golflengte op de radio vindt. Mens en dier zitten op verschillende golflengtes, maar er is een plek waar je deze frequentie kunt vinden en dan is er echte communicatie.

Carol werkt, sinds die eerste ontmoeting, vaak met mijn dieren en mij en iedere keer opnieuw sta ik paf. Het intuïtieve ‘praten’ met dieren heeft mijn bewustzijn van hoe die relaties een grotere en meer vervullende rol in het leven spelen, verdiept. We hebben de neiging de dieren doodgewoon te vinden, terwijl ze leermeesters en healers voor ons kunnen zijn. Mij hebben mijn katten (ik heb mijn lieve Lucky er sindsdien bijgenomen) altijd de kans geboden om kalmer aan te doen en mijn wereld te verstillen, zodat ik naar hun wijsheid en waarnemingen kan luisteren. Als ik te lang aan mijn bureau zit, loopt Lucky over het toetsenbord van de computer, gaat voor me liggen of speelt met mijn pen, om me duidelijk te maken dat het tijd is om te stoppen. Ik luister altijd, maar, eerlijk gezegd, volg ik niet altijd hun raad op. Het grootste geschenk dat wij mensen onszelf kunnen geven is om naar dieren te luisteren en niet aan te nemen dat ze zo beperkt zijn als wij altijd hebben geleerd. Ze zijn onbeperkt in wat ze te geven hebben, in de rijkdom van hun communicatie, als wij maar de tijd nemen om te luisteren en ook met hen communiceren.

Nu we het over healers hebben, zal ik je vertellen over mijn ‘geadopteerd’ roomkleurig trekpaard Charlie, die twintig jaar wagens vol kinderen heeft getrokken in Disneyland. Toen hij te oud werd is hij naar Windermere Ranch in de bergen van Santa Barbara gebracht. Daar werd hij liefdevol verzorgd door het personeel en vele bezoekers. Ik heb hem ‘geadopteerd’ door financieel aan zijn verzorging bij te dragen.

Helaas heb ik nooit een sterke emotionele band met mijn vader gehad. Ik had nooit het gekoesterde of geborgen gevoel dat mijn emotionele ontwikkeling in balans bracht. Ik vertel dit, omdat ik op een dag, toen ik naar de ranch ging om Charlie te borstelen, een ongelooflijk cadeau van hem kreeg. Terwijl ik hem aaide en borstelde stond Charlie met half gesloten ogen en ik ving een sterk gevoel van geduld en liefde op dat van hem uitging. Dat is niet verwonderlijk, gezien het feit dat dit paard twintig jaar lang kinderen in karren had rondgetrokken, maar ik werd geraakt door die warme, liefdevolle energie die het diepst van mijn wezen binnenstroomde. Plotseling leek het alsof ik de kwaliteiten van de vader, die ik zo heb gemist, gevonden had. Alles van mijn vader waar ik in mijn leven zo naar had verlangd was er op dat moment. Die gevoelens had ik nooit gekend. Charlies energie omhulde me en gaf me zo'n onvoorwaardelijk gevoel van geborgenheid en liefde dat het bijna tastbaar was.

Snikkend drukte ik me tegen Charlie aan en hij stond daar maar en steunde me al de tijd dat ik tegen zijn schouder uithuilde. Het was een prachtige ervaring en een openbaring. Toen ik die dag bij hem wegging vroeg ik hem of ik zijn hoofd in mijn armen mocht houden en terwijl ik zachtjes mijn hoofd tegen het zijne legde, fluisterde ik tegen hem dat hij de vader was die ik nooit gekend had. Ik bedankte hem voor dit fantastische geschenk van liefde en vertelde hem dat hij altijd bij me zou zijn.

Ik bleef in contact met mijn dierbare vriend Charlie tot de dag dat hij niet meer kon opstaan. Alle paarden van de ranch kwamen bij hem staan en steunden hem zoals hij dat voor mij had gedaan. Ze stonden om Charlie heen terwijl hij zachtjes dit leven verliet. Ook al is hij er niet meer, deze wijze, geduldige leermeester heeft een erfenis van liefde en healing achtergelaten.

Als jij altijd al een dieper contact met je dieren wilde hebben, komt het boek *Communiceren met dieren* voor jou als geroepen. In dit boek laat Carol ons tot een groter bewustzijn komen in ons contact met dieren. Ze geeft ons leiding en praktische, makkelijk zelf uit te voeren oefeningen die ons zelfvertrouwen opbouwen. Ze schrijft over alles waar het communiceren met dieren bij te pas komt, van het kiezen van een nieuw huisdier tot de dood van een dier.

Er is een hoofdstuk aan dood en sterven gewijd, waarin elke stap van dit pijnlijke proces wordt belicht: hoe ga je om met de praktische kan-

ten, wat zijn je mogelijkheden, wat kun je doen om het dier bij het stervensproces te koesteren en hoe kun je met hem blijven communiceren (ook na zijn dood). Het geschenk dat ze ons in dit hoofdstuk geeft is de mogelijkheid om, gedurende het stervensproces, door elke emotie heen te gaan, in plaats van erdoor te worden overrompeld.

De praktische adviezen, de heldere informatie en de verhalen zijn zo indringend dat je soms je tranen niet kunt bedwingen.

Ik koop veel boeken over dieren; ik ben er dol op. *Communiceren met dieren* is het eerste boek dat je vertelt hoe je kunt werken met de liefde die je voor je dieren voelt en hoe je daar baat bij kunt hebben. Voorzover ik weet heeft niemand dat ooit eerder gedaan.

Alles uit dit boek heb ik toegepast op dieren en mensen. Elke oefening, elke anekdote, elke les die Carol ons leert, kan zonder uitzondering worden toegepast om onze relatie met alle levende wezens te verbeteren. Ik zie *Communiceren met dieren* als een handboek voor het leven, omdat we, door het te lezen, onszelf beter leren kennen en meer van onszelf kunnen houden als we leren communiceren met dieren. God heeft Carol een unieke gave gegeven, maar zij zal zeggen dat ze ons slechts de taal van het hart teruggeeft – onze eigen intuïtie.

Laat je hart je leiden als je dit boek leest. Laat de dieren je leren en inspireren en open jezelf voor alle mogelijkheden!

Leigh Taylor-Young, actrice

Inleiding

Geloof het of niet, maar het was mijn dierenarts die me met de wereld der communicatie met dieren liet kennismaken. Het was 1980 en ik was staflid van een groot reclamebureau. Ik ging met mijn poes Soleil naar de dierenarts, omdat ze plotseling niet meer op de kattenbak ging. Omdat de dierenarts geen lichamelijke oorzaak kon vinden, zei hij dat het dan waarschijnlijk om een emotioneel probleem ging en stelde voor dat ik naar een specialist in het communiceren met dieren zou gaan. Nadat ik me wat had georiënteerd, belde ik de bekende diercommunicatiespecialiste Penelope Smith.

Tijdens haar korte korte bezoek aan Soleil concludeerde ze dat Soleil gestrest en angstig was door mijn naderende scheiding. We stelden Soleil gerust en legden haar uit hoe de vork in de steel zat. Binnen een paar dagen na Penelope's bezoekje gebruikte mijn poes niet alleen haar kattenbak weer, maar was ook veranderd in een dier met meer zelfvertrouwen.

Deze spectaculaire ommekeer deed mij besluiten een van Smiths workshops te gaan doen, die, helaas, verschrikkelijk voor mij was. Ik voelde me een totale mislukking; terwijl de andere cursisten een echt contact met dieren tot stand brachten, kon ik maar niet doorbreken. Ik kon alleen maar denken: wat is er mis met me? Ik heb veel geleerd tijdens die workshop, maar ging naar huis met een gevoel van frustratie.

Na de workshop heb ik zelfs niet geprobeerd het contact maken met dieren te oefenen. Ik was te bang. Ik was er niet zeker van dat ik echt contact maakte of dat het alleen maar in mijn fantasie was. Maar ik ontdekte wel iets verbazingwekkends over mezelf: dit was wat ik het allerliefste wilde doen in mijn leven. Maar het voelde aan als fantasie of iets onbereikbaar – niet als iets wat ik werkelijk zou kunnen doen. Mijn leven lang had ik geweten wat ik wilde en had ik hard gewerkt

om mijn doelen te bereiken. Ik was mijn loopbaan als secretaresse begonnen. Door mijn instelling en sterke wil heb ik een succesvolle carrière in de reclamewereld opgebouwd. Ik maakte vaak promotie, werd veel geprezen en had vaak te maken met hooggeplaatsten in het bedrijfsleven. Maar in 1983, nadat ik tien jaar bij het reclamebureau had gewerkt en hun eerste vrouwelijke onderdirecteur was geworden, wist ik dat ik iets wilde dat me meer voldoening zou geven.

Ik begon mijn eigen bedrijf als consultant voor bedrijven om hun groei en hun vestiging elders te begeleiden. Ik had de groei van het reclamebureau zorgvuldig kunnen begeleiden en ik wist dat andere bedrijven van mijn ervaring konden profiteren en dat ik ze kon behouden voor de valkuilen en voor fouten die vaak bij de uitbreiding van een bedrijf worden gemaakt. Ik zette niet alleen een nieuw bedrijf op, maar ook een volkomen nieuw concept in de markt.

In die periode vertelde een toekomstige cliënt me over Charlotte Podrat, die mensen leerde paardrijden op haar ranch in Malibu. Omdat dit ook een van mijn grootste hobby's was, belde ik haar en nam les. Ik was nog bezig met het starten van mijn nieuwe bedrijf, toen ik een opmerkelijk paard in haar stallen ontdekte: Tallany. Ik leerde hem te berijden en toen zijn eigenaar besloot hem te verkopen, wilde ik hem niet verliezen. Hoewel het bepaald niet het moment was om een paard te kopen, omdat ik mijn tijd, energie en geld in mijn nieuwe bedrijf moest steken, kon niets me tegenhouden. Ik voelde dat ik bij hem wilde zijn en besloot mijn hart te volgen. Ik kocht mijn allereerste paard.

Ik hield Tallany op Charlottes Purple Hills Ranch en ging er zo vaak ik kon heen: elke avond na het werk en in de weekends. Doordat ik zo vaak met Tallany samen was, dacht ik terug aan de frustrerende ervaring bij de workshop 'Communiceren met dieren'. Ik wist dat hij een bijzonder paard was en dat we op een bepaald niveau een speciale band met elkaar hadden. Uren zat ik bij hem, in de hoop dat we op de een of andere manier contact konden maken en dat ik op een dag zijn gedachten zou kunnen opvangen en zou weten dat het niet de mijne waren. Ik ontdekte dat ik veel liever bij hem was dan bij mijn cliënten. Na vele maanden van rustig samenzijn leerde ik eindelijk om alleen maar bij Tallany te 'zijn' en toen voelde ik ons eerste contact. Tot mijn verbazing voelde ik het met mijn hart en niet met mijn verstand. Dit was anders dan wat ik bij de workshop had ondervonden. Het was een

soort gewaarwording in mijn hart, gevolgd door een sterk gevoel van liefde en acceptatie. Het was geen verstandelijk contact; het was alsof ik in de ogen van de ziel en het hart keek. Pas toen, toen ik op hartsniveau contact maakte, begon ik met succes met mijn geliefde Tallany te communiceren. Toen andere paardenbezitters op de ranch zagen wat een speciale band ik met mijn paard had, vroegen ze me ze te helpen met hun dieren.

Op een dag liet ik op het kantoor van een cliënte foto's van Tallany en mij op de ranch zien. Mijn cliënte zei, terwijl ze op de foto wees: 'Dit ben jij.' Toen keek ze me recht in de ogen zoals ik daar zat in mijn nette kantoorkleren en zei: 'Dit ben jij niet.' Terwijl ze weer naar de foto keek, liet ze erop volgen: 'Daar hoor jij.' Ik was geschokt door wat ze had gezegd. Ik was heel gelukkig in mijn werk, maar ik was bereid te luisteren: ze was tenslotte mijn cliënte. Maar ik drukte het weg en dacht er een tijd niet meer aan.

Tegen het einde van het derde jaar van mijn bedrijf besloot ik een sessie aan te vragen bij een zeer gerenommeerde spirituele consulente, Sanda Fraser (tegenwoordig Jasper). Ik was al eens eerder bij een helderziende geweest en het leek me nu het goede moment om weer wat wijze woorden te horen. Ik zat nog maar net toen Sanda zei: 'Wat leuk dat jij tussen mens en dier kunt communiceren.' Ik kon niet meteen reageren. Hoe wist zij dat dat mijn hartenwens, mijn droom was? De woorden van mijn cliënte: 'Dit ben jij ... Daar hoor jij', kwamen opeens weer in me op. Plotseling begreep ik dat het slechts een droom of fantasie zou blijven tot ik besloot er werkelijkheid van te maken. Dat was alles wat ik nodig had – bevestiging om mezelf toestemming te geven om verder te gaan met mijn leven.

In die drie jaar was mijn bedrijf een groot succes geworden. Ik wist dat ik klaar was – ik had gedaan wat ik moest doen. Onnodig te zeggen dat vrienden en collega's vonden dat ik gek was om een goedlopend bedrijf op te geven en me met het communiceren met dieren bezig te gaan houden; er waren maar drie mensen die dit ook deden in het hele land. Maar ik wist dat het tijd was om verder te gaan.

Ik verkocht mijn bedrijf en verhuisde naar een ranch op het platteland waar ik Tallany en mijn drie katten bij me kon hebben. Dat jaar gebruikte ik om mijn commerciële inzichten toe te passen, onderzoek te doen en uit te puzzelen hoe mijn nieuwe loopbaan eruit zou komen te zien. Ik stelde mezelf tal van vragen: Wat moest ik met mijn gave

doen? Hoe moest ik mijn nieuwe loopbaan beginnen? Wat betekende het precies om tussen mens en dier te communiceren? Wat had ik de wereld voor speciaals te bieden?

Het belangrijkste was dat ik met zoveel mogelijk dieren praatte. Een jaar lang bood ik mijn diensten gratis aan mensen aan die hulp met hun dier nodig hadden, om mezelf te overtuigen dat ik echt contact met dieren had, dit werkelijk kon en kon helpen.

In deze periode deed ik een ongelooflijke ontdekking, waardoor ik me realiseerde dat ik mijn levensdoel had gevonden. Terwijl ik met dieren en hun begeleiders werkte begon ik het grotere beeld te zien, de rol die dieren in ons leven spelen. Ik zag dat dieren ons, onze eigen inwendige disbalans, weerspiegelen, en dat ze vaak de dingen die in ons onopgelost zijn, naar buiten brengen, dingen die gekoesterd en genezen moeten worden. Dit was wat ik de mensen moest leren te begrijpen; dit was de healing die moest plaatsvinden.

Toen ik er eenmaal van overtuigd was dat ik zowel mensen als dieren iets te bieden had, was het tijd om naar buiten te treden. Ik begon met consulten op lange afstand, omdat ik me daar het beste bij voelde. Naarmate ik me zekerder begon te voelen begon ik huisbezoeken te doen en breidde dat langzamerhand uit naar consulten van een hele dag op een ranch of bij iemand thuis. Na slechts een paar jaar had ik net zoveel succes als in de reclamewereld. En toen mijn unieke bedrijf bekender werd, schreven kranten en tijdschriften over mij, raakte de televisie in mij geïnteresseerd en vroegen nationale organisaties me lezingen en workshops door het hele land te houden.

Mijn cliënten hadden ook een overweldigende belangstelling om met dieren te leren communiceren. Ze verlangden ernaar hun dieren te kunnen horen en ik om het hun te leren. Ik besloot een praktisch en eenvoudig stappenprogramma op te stellen. Hoewel ik het best eng vond om mensen, die ik helemaal niet kende, les te geven, wist ik dat mijn communicatie en contact uit mijn hart kwamen. Dus liet ik de lessen gewoon spontaan in me opkomen – van hart tot hart. En naarmate mijn lessen zich ontwikkelden, veranderde de structuur van de workshops.

Ik begon met eendaagse plaatselijke workshops in het ‘Communiceren met dieren’, maar toen kwamen er cliënten van mij vanuit het hele land, die het ook wilden leren. Ik maakte er een tweedaagse workshop van en trok er het land mee in.

In de loop van de tijd vroegen cliënten me om een workshop voor gevorderden. Dus ontwikkelde ik de ‘Workshop voor gevorderden’ om mensen op afstand te leren communiceren en zette de ‘Body Balancing Workshop’ op, voor mensen die wilden leren hoe ze hun dieren met hun fysieke lichaam konden helpen. Toen enkele van mijn cursisten zeiden belangstelling te hebben om er hun beroep van te maken, zette ik de ‘Comprehensive Training Program’ op, de eerste in het land. Deze cursus geeft de mensen een formule om hun communicatie te perfectioneren en gaat in op een hoop bijzonderheden, zoals het oplossen van problemen, het proces van sterven en dood, het communiceren met overgegangene dieren, het terugvinden van vermiste dieren, het hanteren van gevoelige situaties, de psychologische aspecten van het bedrijf en zelfs marketing. Daaruit is het cursusprogramma ‘De Taal van het Hart in zeven stappen’, waar dit boek over gaat, geboren.

Tegenwoordig komen er mensen van alle rangen en standen naar mijn workshops, of bellen me voor consulten en lessen, zoals fokkers, trainers, dierenartsen, manueel therapeuten, en mensen die gewoon meer over hun dieren willen weten. Zelfs belangrijke renbanen, zoals Tampa Bay Downs, en beroemdheden als Patrick Stewart, Linda Gray, Lesley Ann Warren en Leigh Taylor-Young, die het voorwoord van dit boek schreef, kan ik tegenwoordig tot mijn cliëntèle rekenen.

Net zoals ik vroeger, hebben mijn cursisten vaak moeite om goed met dieren te leren praten: dat is een natuurlijk onderdeel van het proces. Zo verging het een van hen, Nanci, ook. Ze had een paar diercommunicatiecursussen gevolgd voor ze naar haar eerste workshop van mij kwam. Ze klaagde dat ze wel flarden van informatie van dieren opving, maar niets wezenlijks. Toen we erover praatten realiseerde ze zich dat ze voelde hoe haar hart zich sloot als ze met een dier werkte. Ze besloot haar beide honden telepathisch te vragen haar met dit probleem te helpen en verbeelde zich dat ze aan elke kant van de poort naar haar hart op wacht stonden. Toen ze dat eenmaal had gedaan voelde ze zich veilig en zeker en ontving meteen een grote stroom informatie van het volgende dier waarmee ze werkte. Nanci is nu beroeps.

Een andere student, Lucy, kwam, teleurgesteld in het communiceren met dieren, naar mijn workshop. Ze had altijd gehoord dat als je eenmaal op één golflechte zit met de psyche van het dier, de sluisdeuren

opengaan, maar dat had zij nooit meegemaakt. Ze fleurde op toen ik haar vertelde dat dat mij ook nog nooit was overkomen. Lucy ontspande zich en de volgende dag, toen we de oefening 'Snelle woord-associatie' (die jij ook zult leren) deden, voelde ze haar eerste telepathische contact. Tegen het einde van de week merkte ik dat ze huilde. Ik was verbaasd, want ze was zo goed bezig. Toen ik haar vroeg wat er mis was, zei ze: 'Helemaal niets, dit zijn vreugdetranen! Ik begin het eindelijk door te krijgen!'

Het communiceren met dieren is niets nieuws of controversieels. De vraag is niet: wanneer zijn we begonnen met dieren te communiceren? maar: wanneer zijn we ermee gestopt? Hoewel er een ervaring in de belangstelling voor dit onderwerp is, moeten we kijken naar inheemse volken zoals de indianen en aboriginals, die in totale harmonie met de zielen van dieren en met de hele natuur leefden. Kijk maar naar St. Franciscus van Assisi en zijn contact met dieren. In haar boek *Animals: Our Return to Wholeness* schrijft Penelope Smith: 'Sinds ongeveer 1987 lijkt het of het taboe op het erkennen dat dieren intelligent zijn, opgeheven is.'

De groei en ontwikkeling van mijn cursus 'De Taal van het Hart' houdt gelijke tred met de toename van het bewustzijn van het publiek over de communicatie met dieren. Ik heb al audio- en videotapes gemaakt en nu dit boek. Ik kan alleen maar fantaseren over wat hierna komt!

Als je het boek leest en begint met de oefeningen, onthoud dan dat dit niet iets is wat van de ene dag op de andere gebeurt. Het is als met het leren van een nieuwe taal of een nieuw bedrijf starten. Het vergt tijd, vastbeslotenheid, oefening, wil, inzet, medeleven en nog meer medeleven. Voor mij heeft het jaren geduurd. Mijn beroep maken van het communiceren met dieren is absoluut het moeilijkste wat ik ooit heb gedaan. Maar elke dag dat ik mijn werk doe is een nieuwe dag voor mij en een voortdurende zelfontdekkingsreis.

Als ik het kan, kan iedereen het! Het vraagt oefening, maar ik kan zeggen dat van de duizenden mensen die mijn workshops hebben gevolgd er niet één is die geen contact met dieren heeft kunnen maken. Bij het leren de communicatiekloof met dieren te overbruggen, hebben velen nieuwe intuïtieve en empathische gaven bij zichzelf ontdekt, die hun relaties met hun medemens verbeterden, maar hen ook

hielpen bij hun persoonlijke groei. Het mooiste is dat ze hun harten hebben geopend om de liefde, die hun dieren ze zo vrijelijk geven, te aanvaarden.

Ik wens je veel plezier en succes bij je nieuwe reis!